

17-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল, এনে কোনো ভুল নকৰিবা যাৰ বাবে মায়াই চৰ মাৰিবলৈ সুযোগ পাই, যদিহে শ্ৰীমত অনুসৰি নচলা,
মায়াই চৰিয়াই মুখ ঘুৰাই দিব"**

***প্ৰশ্ন:-** সূৰ্যবংশী ৰাজধানীত বাতানুকুল টিকট লোৱাৰ আধাৰ কি, সেয়া কোনে লাভ কৰে?

***উত্তৰ:-** সূৰ্যবংশী ৰাজধানীৰ বাবে বাতানুকুল টিকট ল'বলৈ হ'লে প্ৰতিটো খোজতে শ্ৰীমত অনুসৰি চলিব লাগিব। নিজৰ সকলো পিতাৰ প্ৰতি অৰ্পণ কৰিব লাগিব। যি সম্পূৰ্ণ অৰ্পিত হয়, তেৱেঁই সম্পদশালী হয়। সূৰ্যবংশী ৰাজধানী হৈছেই বাতানুকুল। তোমালোকৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য হৈছেই সূৰ্যবংশী পদ প্ৰাপ্ত কৰা। বাকী ক্ৰমানুসাৰে পদটো আছেই।

***গীত:-** তেওঁলোক অতি ভাগ্যৱান.....

ওম শান্তি। এই গীতটিৰ অৰ্থ তোমালোক ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায়ৰ, আকৌ দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হ'বগৈ। পিতাই সন্তানসকলক বহি বুজাইছে, যেতিয়া বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা তোমালোকৰ সন্মুখত আছে আৰু তোমালোকে তেওঁৰ পৰা বেহদৰ (অপৰিসীমিত) উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰি আছা, বাকী আৰু কি লাগে। ভক্তিমাৰ্গ কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়! এই কথাও কোনেও নাজানে। ভক্তিমাৰ্গত ভক্তই ভগৱানক অথবা কন্যাই বৰক মনত পেলায়। পিছে আঁচৰিত কথা এইটো যে তেওঁলোকে পিতাৰ পৰিচয় নাজানে। এনেকুৱা কেতিয়াবা দেখিছানে? যদিহে প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকক নাজানে, তেনেহ'লে তেওঁক কেনেকৈ স্মৰণ কৰিব? ভগৱানতো সকলোৰে পিতা হয়। সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰে কিন্তু পৰিচয়হীন স্মৰণ ব্যৰ্থ সেয়েহে স্মৰণ কৰিলেও কোনো লাভ নহয়। স্মৰণৰ কৰি কৰি কোনেও সেই লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য প্ৰাপ্তি কৰিব নোৱাৰে। ভগৱান কোন, তেওঁৰ পৰা কি পাম সেয়া একোকে নাজানে। ইমানবোৰ ধৰ্ম আছে। খ্ৰীষ্টান, বৌদ্ধ আদিৰ ধৰ্মগুৰু সকলক বা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতা সকলক তেওঁলোকৰ শিষ্যসকলে স্মৰণ কৰে, কিন্তু তেওঁলোকক স্মৰণ কৰিলে আমি কি পাম! একোৱেই নাজানে। তাতকৈতো পাৰ্থিৱ (লৌকিক) শিক্ষাই ভাল। লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্যতো বুদ্ধিত থাকে। পিতাৰ পৰা কি পোৱা যায়, শিক্ষকৰ পৰা কি পোৱা যায়- সেয়া বুজিব পাৰে। গুৰুৰ পৰা কি লাভ হয়, সেয়া কোনেও বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ নিশ্চয় হৈছে যে আমি পিতাৰ হৈছো। বাবাই পাঁচ হেজাৰ বছৰ পূৰ্বৰ দৰে আহি আমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনায় অথবা শান্তিধামৰ মালিক বনায়। পিতাই কয়, মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে মোৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বা নহয়। সকলোৱে কয়, হয় পিতা, কিয় নল'ম। আছা, চন্দ্ৰবংশী ৰামৰ পদত সন্তুষ্ট হ'বানে? তোমালোকক কি লাগে? পিতাই উপহাৰ লৈ আহিছে। তোমালোকে সূৰ্যবংশী লক্ষ্মীক বৰণ কৰিবা নে চন্দ্ৰবংশী সীতাক? ৰামৰ পূজাৰীয়ে কৃষ্ণৰ নাম শুনিবলৈ ইচ্ছা নকৰে। ৰামক ত্ৰেতালৈ আৰু কৃষ্ণক দ্বাপৰলৈ লৈ গৈছে। তেওঁলোকে ভাবে ৰাম শ্ৰেষ্ঠ। ইয়াৰ বাবেই পৰস্পৰ মাজত মতানৈক্যৰ সৃষ্টি হয় যেনেকৈ সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ কাজিয়া লাগে।

পিতাই বুজায় - হুবহু কল্পৰ আগতে বুজোৱাৰ দৰে আকৌ বুজাই আছে। তোমালোকে পুণৰায় আহি সম্পত্তি লৈ আছা। তোমালোকৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্যই হৈছে বেহদৰ সম্পত্তি প্ৰাপ্ত কৰা। সেয়া হৈছে সূৰ্যবংশী ৰাজ্য পদ। দ্বিতীয় শ্ৰেণী হৈছে চন্দ্ৰবংশী। যেনেকৈ বাতানুকুলতকৈ উচ্চ একো নাই। বাতানুকুল, প্ৰথম শ্ৰেণী, দ্বিতীয় শ্ৰেণী আদি আছে নহয়। গতিকে সত্যযুগী ৰাজধানী বাতানুকুল, তাৰ পিছত প্ৰথম শ্ৰেণী। পিতাই কয়, তোমালোকে বাতানুকুল সূৰ্যবংশী ৰাজ্য ল'বা নে

চন্দ্ৰবংশী প্ৰথম শ্ৰেণীৰ? তাতোকৈও কম যদি দ্বিতীয় শ্ৰেণীত ক্ৰমানুসাৰে উত্তৰাধিকাৰী হোৱা পিছত পিছে পিছে আহি ৰাজ্য পাবা। নহ'লে, তৃতীয় শ্ৰেণীৰ প্ৰজা। আকৌ তাৰ মাজতো টিকট সংৰক্ষিত হয়। প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সংৰক্ষণ, দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ সংৰক্ষণ। ক্ৰমানুসাৰে মৰ্যাদা আছে নহয়। তাততো সুখ আছেই। কিন্তু, কম্পাৰ্টমেন্ট বেলেগ বেলেগ। সমৃদ্ধিশালী ব্যক্তিয়ে বাতানুকূলৰ টিকট ল'ব। তোমালোকৰ মাজত সমৃদ্ধিশালী কোন হোৱা? যিয়ে সকলো পিতাক দি দিয়ে। বাবা, এয়া সকলো আপোনাৰ। ভাৰততে মহিমা কৰা হয়। সদাগৰ, ৰত্নাকৰ, যাদুকৰ - এই সকলো মহিমা পিতাৰ, কৃষ্ণৰ নহয়। কৃষ্ণইতো উত্তৰাধিকাৰীত্ব লয়। সত্য যুগত প্ৰালন্ধ লাভ কৰিছিল। তেওঁ পিতাৰে হৈছিল। কাৰোবাৰ পৰাতো প্ৰালন্ধ পাইছিল নিশ্চয়, নহয় জানো। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে সত্য যুগত প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে। এতিয়া, তোমালোক সন্তানসকলে ভালদৰে জানা নিশ্চয় তেওঁলোকে পূৰ্বতে প্ৰালন্ধ সৃষ্টি কৰিছিল। ভাৰতৰ মহিমা বহুত, ভাৰতৰ দৰে উচ্চ দেশ আৰু কোনো হ'ব নোৱাৰে। ভাৰতেই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ জনমভূমি। এই ৰহস্য কাৰোৰেই বুদ্ধিত নবহে। আধাকল্পৰ বাবে পৰমাত্মাইহে সকলোকে সুখ-শান্তি প্ৰদান কৰে। ভাৰত হৈছে এক নম্বৰ তীৰ্থ। কিন্তু, গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দিয়া হৈছে, সেই বাবে, তেওঁৰ (বাবাৰ) মৰ্যাদা কম হৈ গৈছে। নহ'লে সকলো মনুষ্যই সেই একেজন পিতাকেই মান্যতা দিলেহেঁতেন, আন কাকো প্ৰতি ফুল উৎসৰ্গা নকৰিলেহেঁতেন। সকলোৰে পতিত পাৱন পিতা, তেওঁৰ স্মাৰক সোমনাথ মন্দিৰ। শিৱৰ ওচৰতে সকলোৱে আহি মূৰ দোঁৱায়। কিন্তু, ড্ৰামা অনুসাৰে পিতাক পাহৰি যোৱাৰ বাবে সৃষ্টিৰ অৱস্থা কেনেকুৱা হৈ যায়! সেয়েহে শিৱপিতাৰ অৱতৰণ হয়। কোনোবাতো নিমিত্ত হয়, নহয় জানো। এতিয়া পিতাই কয়, অশৰীৰি হোৱা। নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা। মই আত্মা কাৰ সন্তান, এয়া কোনেও নাজানে। আচৰিত নহয়নে? তেওঁলোকে কয়, "হে প্ৰভু, দয়া কৰা"। শিৱজয়ন্তীও পালন কৰে। কিন্তু, তেওঁনো কেতিয়া আহিছিল, সেয়া কোনোৱেও নাজানে। এয়া পাঁচ হেজাৰ বছৰৰ কথা। পিতায়েই আহি নতুন দুনীয়া সত্যযুগ স্থাপন কৰে। সত্য যুগৰ আয়ুস লাখ বছৰতো নহয়।

পিতাই সন্তানসকলক কিমান সহজকৈ বুজায় - কেৱল স্মৰণ কৰা, গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ দৰে হোৱা। বিষ্ণুকহে সকলো অলংকাৰ দিয়া হৈছে। শংখও দিয়া হৈছে, পদুম ফুলো দিয়া হৈছে। প্ৰকৃততে, দেৱতা সকলক জানো এই অলংকাৰসমূহ দিয়া হয়! এয়া কিমান গুঢ় আৰু গম্ভীৰ বিষয়। আচলতে, এইবিলাক ব্ৰাহ্মণৰ অলংকাৰ, কিন্তু ব্ৰাহ্মণক কেনেকৈ দিব। কাৰণ, আজিৰ ব্ৰাহ্মণ কালিলৈ শূদ্ৰ হৈও পৰিব পাৰে। ব্ৰহ্মাকুমাৰৰ পৰা শূদ্ৰকুমাৰ হৈ পৰে। মায়াই পলম নকৰে। যদি কোনোবাই অৱজ্ঞা কৰে, পিতাৰ শ্ৰীমতত নচলে, বুদ্ধি নষ্ট হয় তেন্তে মায়াই চৰ মাৰি মুখ ঘূৰাই দিয়ে। মানুহে খঙৰ ভমকত কয় নহয় - চৰিয়াই মুখ বেঁকা কৰি দিম। মায়াও এনেকুৱা। পিতাক পাহৰিলে আৰু মায়াই চেকেণ্ডৰ ভিতৰতে চৰিয়াই মুখ ঘূৰাই দিয়ে। যেনেকৈ চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি লাভ কৰে, ঠিক তেনেকৈ চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তিৰ বৰদান অথলে যাব পাৰে। কিমান ভালৰো ভাল সন্তানক মায়াই বশীভূত কৰি পেলায়! কোনোবাই অৱজ্ঞা কৰা যেন দেখিলে মায়াই আচম্বিতে চৰ সোধাই দিয়ে। পিতাইতো সন্তানসকলক পুৰণি দুনীয়াৰ পৰা মুখ ঘূৰাই নতুন দুনীয়াৰ ফালে কৰোৱায়।

কোনোবা লৌকিক পিতা দুখীয়া হ'লে, পুৰণি জুপুৰি ঘৰত থাকে; কিন্তু, নতুন ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিলে, তেওঁৰ সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এইটো বহি যায় যে এতিয়া নতুন ঘৰ তৈয়াৰ হ'ব আমি গৈ নতুন ঘৰত থাকিম। এই পুৰণি ঘৰ ভাঙি পেলাম। তোমালোকৰ বাবেও পিতাই এতিয়া হাতত স্বৰ্গ বা বৈকুণ্ঠ লৈ আহিছে। তেওঁ কয়, মৰমৰ সন্তানসকলআত্মাসকলৰ লগত বাৰ্তালাপ কৰে। এই (ব্ৰহ্মাৰ) দুচকুৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলক চায়ো আছে। কাশ্মীৰত বহুতো ব্ৰাহ্মণ আছে। শাস্ত্ৰ আদিও তাত খুউওৱা হয়, ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰত বিদেহী আত্মাক আমন্ত্ৰণ কৰে, এই সকলো সাক্ষাৎকাৰেই ৰহস্য। এনেকুৱা নহয় যে আত্মাই কোনো শৰীৰ ত্যাগ কৰি আহে। নিজৰ পূৰ্বপুৰুষৰ আত্মাক আহ্বান কৰে। আমন্ত্ৰিত আত্মাৰ বাবে সকলো তৈয়াৰ কৰি ৰাখে। ধৰি লয়, অমুকৰ আত্মা আহিব। আমন্ত্ৰিত আত্মাক প্ৰশ্নও সোধে। আগতে, আত্মাই কথাও পাতিছিল। আত্মাক সোধা হৈছিল, আপুনি সুখী হয়নে? আত্মাই উত্তৰ দিছিল। এয়াও ড্ৰামা অনুসৰিয়েই হয়। কেতিয়াবা আত্মাই কয়ো যে মই অমুকৰ ঘৰত জন্ম লৈছো। এই সকলোবোৰ সাক্ষাৎকাৰৰ ৰীতি ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত আছে যি পুণৰাবৃত্তি

হৈ থাকে। আচলতে, কোনো আত্মা নাই। আগতে, আত্মাক টেবুলতো আমন্ত্ৰণ কৰিছিল। বাবা এই সকলোৰে অনুভৱী। কিন্তু, টেবুলত আত্মাতো আহিব নোৱাৰে। যিয়ে যি কৰিলে সেয়া ড্ৰামাত আছিল, সেয়েহে ঘটিল। তোমালোকে ড্ৰামাক ভালকৈ অনুধাৱন কৰি সেইমতে চলিব লাগে। ভোগ লগোৱা হয়, আত্মাক আমন্ত্ৰণ জনোৱা হয়। এই সকলোবোৰ ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত আছে। ইয়াত সংশয়ৰ কোনো কাৰণ নাই। নতুন ব্যক্তিয়ে নুবুজাৰ বাবে বিভ্ৰান্ত হৈ পৰে। পিতা যাদুকৰো হয়, নহয় জানো। তেওঁ বুজায়- ময়ো ড্ৰামাৰ বশীভূত। এনে নহয় যে ড্ৰামাত নাথাকিলেও মই যি ইচ্ছা তাকেই কৰিব পাৰো। এনেকুৱা নহয়। কোনোবা সন্তানৰ বেমাৰ হ'লে, এনেকুৱা নহয় যে মই ঠিক কৰি দিম, অষ্ট্ৰোপচাৰ হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিম। নহয়। কৰ্মভোগতো ভুগিবই লাগিব। তোমালোকৰ ওপৰত বোজা বহুত কাৰণ তোমালোক সকলোতকৈ পুৰণি। সতোপ্ৰধানৰ পৰা একেবাৰে তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছা।

এতিয়া তোমালোকে পিতাক পাইছা গতিকে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা উচিত। তোমালোকে জানা, কল্প-কল্প আমি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আহিছো। যি সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী কুলৰ হ'ব তেওঁলোক অৱশ্যেই আহিব। যিসকল দেৱী-দেৱতা আছিল, পিছলৈ শূদ্ৰ হ'লগৈ; পুনৰায় তেওঁলোক ব্ৰাহ্মণ হৈ দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হ'বগৈ। এই কথা পিতাৰ বাহিৰে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। পিতাৰ বাবে সন্তানসকল অতি মৰমৰ। তেওঁ কয় - তোমালোকেই সেই কল্পৰ আগৰ সন্তান হোৱা। মই কল্পই-কল্পই আহি তোমালোকক জ্ঞানৰ পাঠ পঢ়ুৱাওঁ। কিমান বিস্ময়ৰ কথা! নিৰাকাৰ পিতাই কয়, তেওঁ কোনোবা পাৰ্থিৱ শৰীৰৰ দ্বাৰাই ক'ব, নহয় জানো! যেতিয়া আত্মা শৰীৰৰ পৰা পৃথক হৈ যায়, তেতিয়া আত্মাই কথা পাতিব নোৱাৰে। আত্মা শৰীৰৰ পৰা পৃথক হৈ পৰে। এতিয়া পিতাই কয় - অশৰীৰী হোৱা। এনেকুৱা নহয় যে তাৰ বাবে প্ৰাণায়াম আদি কৰিব লাগিব। বুজিব লাগে যে মই আত্মা অবিনাশী। মোৰ (মই) আত্মাত ৮৪ জন্মৰ ভূমিকা (part) নিহিত হৈ আছে। পিতাই নিজেই কয় - মোৰ (মই) আত্মায়ো যি ভূমিকা পালন কৰে, সেয়া আত্মাত নিহিত হৈ আছে। ভক্তিমাৰ্গতো সেয়াই ভূমিকা পালন হয়। কোনোবাই যদি মদ্যপান কৰাই নাই তেন্তে তেওঁ মদৰ সোৱাদ কেনেদৰে জানিব। জ্ঞানো যেতিয়া গ্ৰহণ কৰিব তেতিয়াহে জানিব। জ্ঞানৰ দ্বাৰা সৎগতি প্ৰাপ্ত হয়। পিতাই কয় - মই সকলোৰে সৎগতি দিওঁতা। সৰ্বোদয়া নেতা থাকে নহয়। কিমান ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ আছে। বাস্তৱত সকলোকে দয়া কৰোতা একমাত্ৰ পিতাহে। সকলোৱে কয় - ভগৱান ৰহম কৰা। গতিকে সকলোৰে ওপৰত তেৱেঁই ৰহম কৰে। বাকী সকলো হৈছে নিজৰ প্ৰতি ৰহম কৰোতা। পিতাইতো গোটেই দুনিয়াকে তত্বসহিত সতোপ্ৰধান কৰি তোলে। এই কাম একমাত্ৰ পৰমাত্মাৰহে। গতিকে, সৰ্বোদয়াৰ অৰ্থ অতি ব্যাপক, একেবাৰে সকলোৰে ওপৰত দয়া কৰি দিয়ে। স্বৰ্গৰ স্থাপনাত কোনো দুখী নহয়। তাত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ আচবাব, বৈভৱ আদি প্ৰাপ্ত হয়। দুখ দিয়া জীৱ-জন্তু, মহ, মাখি আদি একো নাথাকে। ইয়াতো আচ্যৱন্ত লোকৰ ঘৰ কিমান পৰিস্কাৰ হৈ থাকে! তাত তোমালোকে মাখি কেতিয়াও নেদেখিবা। মহো সোমাব নোৱাৰে। স্বৰ্গত কাৰোৰে ইমান শক্তি নাই যে তাত অপৰিচ্ছন্ন কৰিব পৰা কোনো বস্তু থাকিব। তাত প্ৰাকৃতিক ফুলৰ সুগন্ধি বিয়পি থাকে। তোমালোকক সূক্ষ্ম লোকত (subtle region) শিৱবাবাই আমৰস পান কৰোৱায়। পিছে সূক্ষ্ম লোকততো একো নাই। এই সকলোবোৰ সাক্ষাৎকাৰ। বৈকুণ্ঠত কিমান ধুনীয়া ধুনীয়া ফলৰ বাগিছা থাকে! সূক্ষ্ম লোকত জানো কোনো বাগিছা থাকিব। এই সকলোবোৰ সাক্ষাৎকাৰ। ইয়াতে বহি তোমালোকে সকলোবোৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰা। গীতো অতি মধুৰ। তোমালোকে জানা, পিতাক পাইছো যেতিয়া আৰু কি লাগিছে! বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ (অপৰিসীম) উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে যেতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ মত প্ৰখ্যাত। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাই আমি শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ হ'ম।

সন্যাসীসকলে কয় - এই সুখ কাগ বিষ্ঠাৰ সমান। পিছে, তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে সত্য যুগত সদায় সুখ আছিল। শৈশৱ কালত এওঁলোক ৰাধা-কৃষ্ণ আছিল, তেওঁলোকৰ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) কোনো স্বৰ্গীয় কৰ্ম-কাণ্ড নাছিল। স্বৰ্গৰ সন্তান হয়েই ভাল। মুৰলীৰ তালত নৃত্য আদি কৰে। অৱশ্যে জ্ঞানৰ চৰ্চা নকৰে। শ্ৰীকৃষ্ণক মুৰলীৰ সৈতে দেখুওৱা হয়, কিন্তু সৰস্বতী কলৈ গ'ল? তেওঁলোকে সৰস্বতীক বীণাৰ সৈতে দেখুৱায়, সেয়েহে তেওঁ জ্যেষ্ঠা নহ'ল জানো! এই সকলোবোৰ

ভক্তিমাৰ্গৰ বিষয়, পুতলাৰ খেল। দেৱী-দেৱতাৰ মূৰ্তি সাজি, পূজা-অৰ্চনা আদি কৰি আকৌ পানীত বিসৰ্জন কৰে। ইয়াৰ ওপৰত তোমালোকৰ এটি গীতো আছে, ইয়াকে কোৱা হয় অন্ধ-শ্ৰদ্ধা। আচ্ছা।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰায় মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) প্ৰত্যেকেই এই ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) বশীভূত, এই ড্ৰামাৰ কোনো দৃশ্য দেখি সংশয়াপন্ন হ'ব নালাগে। ড্ৰামাৰ প্ৰতিটো ৰহস্য ভালদৰে অনুধাৱন কৰি অবিচলিত হৈ থাকিব লাগে।

(2) নিজকে অবিনাশী আত্মৰূপে অনুভৱ কৰি, শৰীৰৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** পিতাই প্ৰদান কৰা খাজনা মননৰ দ্বাৰা নিজস্ব কৰি লওঁতা সদায় হৰ্ষিত আৰু নিশ্চিন্ত হোৱা।

তোমালোক সন্তানসকলে মনন-চিন্তন কৰাৰ চিত্ৰ ভক্তিমাৰ্গত বিমুগ্ধ দেখুওৱাইছে। সৰ্পক শয্যা বনাই দিলে অৰ্থাৎ বিকাৰসমূহ অধীন হৈ গ'ল। মায়াৰ হাতত পৰাজিত হোৱাৰ, যুদ্ধত লিগু হোৱাৰ কোনো চিন্তা নাই, সদায় মায়াজিৎ অৰ্থাৎ নিশ্চিন্ত। নিতৌ জ্ঞানৰ নতুন নতুন পইন্ট স্মৃতিত ৰাখি মনন কৰিলে অতি আনন্দিত হ'বা, সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবা কিয়নো পিতাই প্ৰদান কৰা খাজনা মনন কৰিলে নিজস্ব অনুভৱ হয়।

***গ্লোগান:-** স্বপৰিৱৰ্তক তেৱেঁই, যাৰ অন্তৰত সদায় এইটো শুভ ভাৱনা উদয় হৈ থাকে যে প্ৰতিশোধ ল'ব নালাগে, পৰিৱৰ্তন হৈ দেখুৱাব লাগে।

!!ওম শান্তি!!
